

LBRIS

We know
books

MIRCEA SÂNTIMBREANU

RECREAȚIA MARE

REGIS

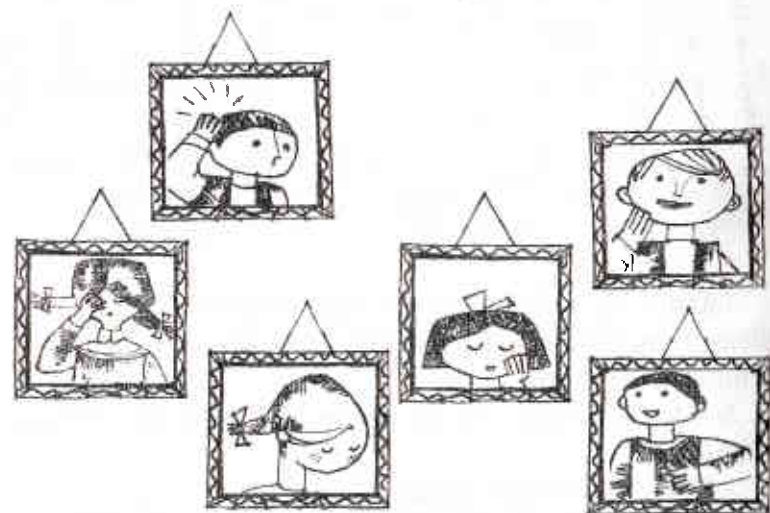
curățat de licheni cei peste o sută de pomi fructiferi din livada școlii. În luna ianuarie au fost puși pe tarlale peste optzeci de metri de garduri pentru reținerea zăpezii pe câmp. De la stațiunea de țigaizare a oilor ni s-a transmis că cele două mioare țigaizate, salvate de cei doi pionieri pe timpul viscolului, au fâtat zilele acestea primii miei țigăi ai comunei. Curând țurcanele cu lână aspră și rară...

Peste o oră, mama i-a găsit aplecați peste caiete.

– Ei copii, e grea tema?

Copiii se privesc și râd veseli:

– Nu, mamă, e ușoară, dar avem mult de scris, tare mult... Uite și matala: trei pagini scrise mărunț și câte mai avem de povestit!

Cuprins

Motivarea absenței	5
Cai și bibilici.....	7
Mărinimie.....	10
Hamurabi.....	11
Necunoscute.....	13
Carnetul carnetului	15
Unde se varsă Nilul?.....	18
O lucrare scrisă... vorbită.....	20
Jocul culorilor	21
Contabilitate.....	23
Un șmecher la lecție.....	26
Tatăl, ființă necunoscută	28
Însemnări de lector	31
Obiect neidentificat.....	33
La vară o să fie cald.....	35
Istorie... veche	37
Desen după natură.....	39
O mare nedreptate.....	42
De ce au dispărut zmeii?	45
N-am cuvinte	47
Scrisoare pe adresa unui chiulangiu	50
Mi s-a terminat caietul	53
Cavalerul dreptății.....	56

Eu, Gică și fetița fericită	59
Băiatul cu semnele.....	61
Dubla calitate	64
Un băiat citit.....	66
Autogol.....	68
Dărnicie	73
Cel mai bun prieten	74
Psihologul are dreptate	77
Superlativul	80
Propoziții simple	81
Post-scriptum.....	84
Mi se spune Fantomas	85
Revelion	87
Cheița.....	90
A se feri de umezeală!.....	91
O poveste plicticoasă	96
Poveste cu un cocoș	100
Un mamifer nevertebrat.....	103
Imaginație creatoare.....	105
Cap! spic!.....	108
Se caută o greșeală!	110
Spirit de observație.....	116
Scrisoare pe adresa unui anumit întârziat	119
Portretul colegei de bancă.....	123
La telefon	128
Suflețelul învață	131
O dată pentru totdeauna	137
Un ambițios.....	139

Un vocabular literalmente bogat.....	144
E grea geometria?	150
Demostene.....	153
Negustor de pești.....	157
Recapitulare.....	159
P.T.T.R.	165
Scrisori fictive	169
Decembrie	173
Marea hotărâre.....	177
Între prietene.....	180
Cea mai interesantă acțiune.....	182
„Moment organizatoric ”	187
Zi de vară până-n seară	190
Amintiri	192
Un visător	195
Dormitor în doi	199
32 de premianți.....	203
Păsărește.....	206
Uriașul.....	209
„Necunoscut la adresă”	216
„Voi ce aveți la română?”	222
Un amănunt	225
Cartofii.....	228
Interviu la oglindă.....	232
Cum se prinde o muscă?	235
S-a pierdut un orfan!	
(extras dintr-o scrisoare adresată redacției)	240
Sport, artă și istorie	244

Secretul	250
A fi sau a nu fi (din jurnalul unui conducător de grupă).....	253
O mică greșeală	258
Caise cu ceapă.....	267
Oameni fără imaginație.....	271
O mare rușine	275
Unde începe și se termină o durere de cap.....	281
Poștașul.....	286
Va-can-ță!	293
Goarna	296
Ce mai faci, bunico?.....	302
Tata doarme?	306
O temă grea.....	309

Editura REGIS

www.regiseditura.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

Ilustrații: Vladimir Crivăț

MOTIVAREA ABSENȚEI

Era o incredibilă după-amiază de noiembrie, bântuită de funigei și de aroma tufănelor, când cerul însuși, uns cu mierea ultimilor faguri de

vară se amestecă în viața ta particulară și intimă, îți dă o mie de motive să zaci pe banca trasă la soare și, în același timp, o mie de ghionți să pleci, să te tot duci, să nu te mai oprești... Ceas de cumpănă, de lenevie și dor de ducă, de remușcare că nu faci nimic ori că faci ceva, totdeauna parcă altceva decât s-ar cuveni, înfășurat în dulce mantie de lumină și pace. Și poate nimic nu seamănă mai mult cu hoinăreala decât o astfel de trândavă visare... Te simți pe fundul unei bărci, târât la întâmplare, fără vâsle, spre larg, mereu spre larg, acolo unde nu e nici durere, nici întristare, nici ascultare, nici absentare, ci numai lenea cea fără de sfârșit... Plus un otgon, o sforicică amărâtă ce te ține, totuși, priponit și care te smucește brusc, taman când lumea ți-e mai dragă. E școala, Mișule, care a început de două luni, școala spre care ai plecat de două-trei ceasuri, școala care nu ține seama de funigei, de mierea cerului, de blânda vâslire spre nicăieri... Și în ceasul rotund, ca un inel de aur al zilei, aici e știrbitura! N-ai ce face, Mișule, n-ai încotro, căci din splendoarea zilei acesteia, acolo, la 300 de metri distanță, la școală, nu rămâne decât o rubrică și din tot curcubeul acestui chiul, miraculos topit în frunze galbene, crizanteme roșii, merișor verde și dalii lila, rămâne doar zgaiba aceea neagră, de neșters: absența. Și unde e absență e sau întristare sau... motivare, nu? Ba bine că nu...

Soarele scăpată o clipă ca pentru bezeaua de despărțire. Pa, Mișulică, pa! Care va să zică, dacă e ora 4, e ora a treia. S-a dus ziua. Și pentru școală, dar și pentru mân-

găioasa plutire în neant. Și e ca și cum ar fi venit ceasul socotelilor. Motivarea. S-a risipit tronul împărătesc al după-amiezei.

Iată catedra.

– Am fost bolnav? Copilării, motivare de brânzoi... Nu s-a simțit bine mama? „Salvarea” care n-a nimerit blocul U28? Bună, dar chestia a spus-o în octombrie. Broasca la ușă care s-a blocat? Robinetul de la baie ce nu putea fi închis? Alte „defecțiuni tehnice”? Prea cunoscute. Altceva ar trebui, altceva să rupă inima clasei, să dea în lacrimi băieții, să hohotească de plâns fetele, apoi să se bucure toți, în frunte cu tovarășul profesor, că Mișu a scăpat cu viață, să-l mângâie, să-l încurajeze, ba chiar să-l felicite toți. O întâmplare, așadar, gravă, neobișnuită, poate eroică, în orice caz extraordinară, și nu un pricăjit de pretext, chitanța ridicolă și banală a chiulangiului începător... Se pune în mișcare, pornește, se învâрте mintea lui Mișu ca o roată de tombolă. Care e biletul câștigător? Un copilaș găsit?

Un orb condus acasă? O servietă cu bani dusă păgubasului? Urmărirea unui bandit? Capturarea unui câine turbat? O fiară scăpată dintr-o menajerie? Explozia unui aragaz? Stingerea unui incendiu? Prăbușirea unui pod? A unui bloc? Inundație?... Cutremur?... Taifun?... Avalanșă?... Eclipsă de soare?...

... Oră de pace, cu cer aprins de jăratecul amurgului, cu ploi abia foșnitori de chemările tremurate ale gugustiucilor. Toamna respiră molcom, răcoros și calm. Și numai Mișu, zgribulit și micșorat de înserare, își numără degetele, își smulge ciuful, mormăie și plescăie întruna ca un motor ce nu-și găsește pornirea și se frământă pe loc, zguduit de rateuri:

– Apă... foc... nor de lăcuste... uragan... farfurii zburătoare... INVADATORII!!!

Bezmetic, un funigel îi tot atinge nările și, gâdilă, cu ochii la cerul gol din care extraterestrii întârzie să se ivească, pe Mișu îl apucă strănutul. Și nu-l mai lasă. Trecând prin fumul înserării, o bătrânică întoarce capul:

– Noroc, maică, noroc și minte...

CAI ȘI BIBILICI

Trebuie neapărat să visez un cal! O iapă, un mânz, musai, ce-o fi, cum o fi, murg, sur, rotat, maro, potcovit sau nu, cal să fie. Caii îmi poartă

noroc, de câte ori i-am visat am reușit, am dat lovitura!

Dar de ce oi fi visând eu atât de greu cai? Ce naiba îmi vin așa de rar, de ce se lasă atât de greu? Visez câini, rațe, elefanți, oi, bibilici, tot felul de drăcovenii, numai cai nu. De la Anul Nou încoace dac-am visat trei cai. Buni și ăștia, au fost cu baftă, de ce să nu recunosc: la geometrie am împușcat un șase, la naturale când să mă asculte a sunat de ieșire, la istorie m-a amânat pentru data viitoare, adică pentru mâine. Așadar, mâine mă ascultă, musai să visez la noapte un cal, unul mare, alb, dacă se poate, sau cum o fi, murg, sur, rotat, maro...

Așa se frământă Biju, aflat în pat de vreo două ceasuri, cu cartea de istorie la îndemână, potrivindu-și în fel și chip perna, căutându-și poziția ideală pentru un somn cu vise comandate.

– Acum mă întorc cu fața în jos, pun o mână sub pernă și alta peste plapumă, respir adânc, adânc... Casc. Oah, uite că mi-e somn, simt că adorm, curând o să dorm buștean, somn ușor, Bijulică, noapte bună. Și nu uita – cum o să uit?... Hi? Ce să nu uit?

Biju tresare deodată buimac. E ceva în neregulă, sigur că da!

– Și dacă adorm de-a binelea, cum o să mai fiu sigur că visez cai? Mă pomenesc adormit, trag la aghioase, și? Și visez bibilici ca alaltăieri noapte, când a două zi m-a ascultat la gramatică, arză-le-ar focu' de bibilici, astea-s nenorocire curată, ptui, ptui, ptui...

Nu, Bijulică nu poate adormi oricum, așa, de la sine, e o chestie prea importantă ca să se lase pur și simplu furat de somn, așa cum adoarme fitecine, vâslind nepăsător pe apa aburoasă a somnului, dus cum s-o întâmpla spre te-miri-ce țarm al închipuirii. El, Bijulică, are un program, el trebuie, e obligat să-și prefacă somnul în cai, zor-nevoie, măcar într-unul singur, cât de mic, asta e buba...

Și acum e ora zece, după „Pierduți în spațiu”, căscatul îi frânge fălcile, toropeala îl dă gata, simte cum se afundă prin pernă, cum se face una cu salteaua, cum se înșurubează în hăul atotcuprinzător... Asta nu! Fără un cal, un căluș, nu! Să-l ia cu el, să-l înhațe întocmai ca de un căpăstru, să-l țină bine înainte de a păși pragul somnului, cât încă e treaz.

– Uite, pe tavan, în colțul veiozei, parcă e o umbră ca un cal, parcă e un cal de umbră... Sau pe garderob, în apele furnirului, uite-i! Unu... doi... o herghelie, să nu-i lase deloc din ochi, să adoarmă cumva pe furiș, cu ochii la ei, să închidă, de pildă, un singur ochi, iar celălalt să îl țină deschis, să îl țină deschis, să îl țină...

– Bijulică, tu nu stingi lumina? E 11!

– A?! Mai învăț, mamă.

Biju se freacă la ochi. Ca să vezi! Adormise. Și ce-a visat? Nimic! Absolut nimic. Poate dacă ar recita niște versuri cu cai, au învățat ei cândva așa ceva, precis... Numai că acum nu își amintește deloc, îi vin în minte niște versuri răzlețe!

„Cățeluș cu părul creț

Fură rața din coteț?”

... Pisicuță, pis, pis, pis... câmpu-i alb, oile negre...

Cățeluși, rațe, pisici, oi, bibilici...

– Sting eu? E aproape 12, spune mama.

– Ha? Ce? Nu, nu încă, te rog. Nu dorm, repet cu ochii închiși.

Biju s-a adunat covrig sub plapumă.

– Poate dacă aş cânta ceva... Este o melodie cu cai, o știam eu, ceva cu „voioși sunt zurgălăii mei”...

Începe să lăläie în fel și chip, dar nu nimerește deloc...

– Ce ți-a venit cu tranzistorul? îl ceartă mama din hol. Stinge radioul, e ora 12.

Într-adevăr, de undeva, din vecini, se aude vocea crai-nicei:

– La al șaselea semnal va fi ora 24. Emisiunea noastră s-a terminat. Vă dorim noapte bună.

– Halal noapte bună, bombăne Bijulică și simte o sfârșeală în fiecare fibră, ca în basmul acela cu merele de aur... și pe deasupra apei somnului ce îl cuprinde și îl afundă din ce în ce în adâncuri, se mai aude ceva ca o bolboroseală sfârșită:

– În basme, da, în basme e vorba de rai... tot felul de cai – care vorbesc, mănâncă jar, zboară... Un basm îmi trebuia, să mi-l fi povestit așa, pe îndelete. Știam atâtea basme cu cai... A fost odată un motan încălțat... Nu!... A fost odată un peștișor de aur... Nu, un cocoș?!... fiul porcului... cățelul pământului... Ba nu, doisprezece corbi... lebede... rațe sălbatice... bibilici, bibilici, bibilici...

Bijulică a adormit. În coaste îl împunge cotorul cărții de istorie, deschisă la poza lui Alexandru Macedon, călare pe Ducipal.

Vicu se trezise de dimineață. Zăpada se grămădise în pervazuri ca o fascinantă pisică de Angora și parcă nimic altceva decât albeața, abundența și calmul ei îl invitau la mari excursii sufletești. Și, poate, aburul cozonacilor ce-și astămpărau fierbințeala în cămară. Și, desigur, multe alte: netezimea cearșafului, caldul curcubeu al scoarței din perete, fuga ireală a fulgilor de zăpadă din oglinda de la șifonier... Și cartea de pe noptieră, primită în ajun cadou, răsătându-și dedicația la vedere: „Bunului meu prieten și coleg Vicu Cutie, din partea mea, Sandu”.

Stătea lungit în pat, rotindu-și degetele mari de la picioare și savurându-și preaplinul inimii lui.

– Trebuie să-i fac și eu lui Sandu un cadou! Dar nu o carte. Ceva mai deosebit, mai acătării. Poate două cărți. E doar ajun de An Nou. Câte lucruri frumoase nu pot fi dăruite cu acest prilej! Iată, numai pe o pagină din

„Informația”, lunecată la picioarele patului, câte nu se oferă: clipsuri, produse cosmetice, pijamale matlasate, căciuli... Generozitatea, ca un zefir, umfla pe nesimțite pânzele imaginației băiatului. Oare căciula pe care a uitat-o cândva unchiul Gicu la noi nu i-ar fi bună? Oaie veritabilă din imitație de lup! Plus încă ceva, neapărat încă ceva. O garoață, eventual două...

Ninge. Vicu își mișcă degetele picioarelor și la fiecare rotație, ca de pe un disc al norocului la Moși, cad în cascadă cadouri pentru Sandu, împerecheate, chiar dacă sunt desperecheate: o curea de pantaloni și o curea de ceas, de pildă. Pantaloni are sigur. Dar ceas pentru eventuala curea? „Să-i dăruiesc un ceas?” E o idee. Incompletă însă. O să-i dea două... De ce nu?

Ninge, în candida cernere nu poți fi meschin. Pune

mâna pe telefon. Tonul se prezintă de îndată. Soneria insistă sacadat, marcând parcă apropierea prietenului.

– Sandule, e ajun de An Nou! M-am gândit la asta de când m-am trezit. Vreau să-ți dăruiesc ceva, ceva deosebit. Am ales mult, habar n-ai cât am ales. Ce anume? Surpriză! Nici prin minte nu-ți trece... Ei, hai, că-ți spun... Îți dăruiesc – știu că o să te bucuri foarte mult – o să-ți dăruiesc două ceasuri. Cum, nu?! Nici nu mă gândesc să nu ți le dăruiesc! Bineînțele. Pe amândouă. Chiar astăzi vin eu la tine...

– Două ceasuri?! Nu, imposibil, nu primesc! se aude în receptor vocea tăiată de emoție a prietenului.

Dar Vicu Cutie e generos. A început din nou să-și rotească degetele de la picioare, din ce în ce mai repede.

– De ce nu? Las’ să fie două. E mai bine așa! Și știi care? De la 10 la 12. Sunt exact două ceasuri! Pa!

Închide telefonul. Afară ninge, în casă miroase a cozonac, e cald și bine.

„Ce zi minunată! meditează Vicu și mărinimia îi umple ființa ca un final de orgă. Simt că aş putea să-i dăruiesc mai mult bunului meu prieten. Chiar trei ceasuri. Da, așa am să fac. O să stau până la unu și – poate, de ce nu? – o să iau masa la el.”

Și, dintr-un salt, Vicu e în picioare.

HAMURABI

Pită în banca sa ca-ntr-o tranșee, ascunsă după meterezul din față – cel mai spătos coleg –, Eugenița dintr-a cincea trăiește emoțiile infanteristului în pragul atacului inamic.

„M-ascultă! M-ascultă!!! și nici titlul lecției nu-l știu... Uf, a-nchis catalogul, n-ascultă astăzi”, răsuflă ea ușurată

și se îndreaptă în bancă, asudată, dar victorioasă. Slavă ție, zeiță a infanteriei fără muniții, atacul nu va avea loc. Deodată se strâmbă ca săgetată într-o măsea: profesorul întreabă fără catalog, din bănci!

Eugenița se pitulează din nou în spatele meterezului, cu ochii închiși, așteptând glonțul rătăcit al vreunei întrebări.

„Numai de nu m-ar pocni!” Ascultă pașii grei ai profesorului printre bănci și se lipește și mai tare de pupitru, ca un calcan de fundul mării.

„Babi... cum? Babilonienii? Cine-or mai fi și ăștia? Sunt un popor care nu mai sunt?! Încurcată mai e și istoria asta!... Dar nu trebuie să se vadă că nu știi”, plănuieste mica strategă, hotărâtă să folosească toate resursele camuflajului.

„O să ridic mâna la orice întrebare. Eu! Eu! Spun eu, tovarășe profesor, în ce epocă au trăit? Știi eu?! Eu! Spun eu!” Și, lungită peste bancă, cu mâna în aer, pare o praștie întinsă, din care e gata să-și ia zborul... răspunsul.

„Am scăpat, am scăpat, se bucură fetița, întreabă pe ai de nu ridică mâna. Hehe... Ce războaie au dus? Au avut și războaie?! Numai de nu m-ar întreba... Eu! Eu! Hait, se uită la mine... O să dau drumu' la creion sub bancă... M-aplec și-l caut...”

Stratega intră sub bancă. A găsit creionul și, ghemuită dedesubt, îi roade nervos capătul. Uf, a răspuns altul. Iese... strategic, ștergându-și absorbită genunchii de praf.

„Cine a fost Hamurabi? De unde să știi eu? Sunt pierdută, iar se uită la mine! Acum o să scap penarul și-o să adun toate penițele, căpețelele de creion, ascuțitoarea, guma. Până atunci o să răspundă altul...”

– Să spun eu?

Eugenița se răsucesce cu inocență spre vecinul din spate, din stânga, din dreapta. „Eu?”

Da, chiar ea. Infanteristul a fost lovit de moarte. Se ridică șovăitoare, palidă și îngaimă cu glasul pierdut:

– Ha... Hamuba... Habamu... Habar... n-am, tovarășe profesor...

NECUNOSCUTE

Ce-a fost azi la școală?

Ah, dar ce n-a fost? La început a fost algebră și a fost mizeria celui de al doilea 4. Așadar „necu-

noscuta” ce plutea aburoasă și înfricoșătoare pe cerul ultimelor săptămâni s-a întrupat, brusc, din abia două linioare, ca un vaccin pe braț: 4. Totul a decurs mai simplu, mai la suprafață decât se temea. Exact cum uneori dintr-o îndelungată cădere în gol te alegi cu o minusculă zgârietură. Acum s-a liniștit pentru cel puțin încă două săptămâni! Acel nenorocit de 4, așteptat cu groază, dulăul ce urma să se repeadă cu zarvă clănțănindu-și dinții, s-a repezit aproape politicos, aproape cerându-și scuze, cu anestezia blândă a vocii profesorului:

– Lasă, mai vorbim noi data viitoare, acum tavanul nu te poate ajuta...

De fapt, el, Biliboacă, n-a trecut niciodată dincolo de toate acele blestемate semne ale algebrei, toate i-au rămas străine încă și afurisite ca niște obiecte cărora nu le-ai descurcat nici rostul, nici natura. Uneori îți vine parcă să crezi că înțelegi ceva-ceva, calci mai sprinten pe ghețușul acestor cifre și litere și deodată gheața s-a rupt sub tine, te duci la fund, nu mai zărești deasupra capului decât un tavan negru, de nebiruit și ce groaznic este să te tot murezi în apa aceea ghețoasă și rece, când ceilalți zburdă deasupra, fac piruete, tipă de plăcere... Dar, în sfârșit, un patru e bun și el la un moment dat te scoate la

suprafață, iei o gură de aer, îți faci apoi convalescența la un soare oricât de chircit, intri și tu în rândul oamenilor, nu mai aștepti cu groază acea „necunoscută” care poate fi o pișcătură de purice, dar tu o aștepti ca pe o grenadă gata să explodeze în orice clipă și să îți zăpăcească creierii.

... Și ce-a mai fost azi la școală? A fost recreația. Și păruiala terminată în cancelarie. Ai dat și tu, Biliboacă, destui pumni, dar pentru că ai primit unul singur – în nas! – totul părea altminteri. Ce mizerabilă situație! Să fii compătimit, tamponat de soră, sfătuit de cioporul de binevoitori: „Ține mâna-n sus, astupă nara, stai întins...” și asta după trei săptămâni de karate, de studiu la oglindă, tu, Biliboacă, viitor campion, care te și visai pe podiumul de onoare, să o încasezi atât de neașteptat, atât de prostes-te. Nici de data asta nu contează durerea înfrângerea, umilința, inexplicabilul, „necunoscută”, asta doare! Să studiezi câteva săptămâni lovitura, marea lovitură, și apoi s-o iei pe coajă!

... Și ce-a mai fost azi la școală? Liniște. Acea apă monotonă ce poartă trimestrele, zilele, orele, în pasta fleacurilor, a micilor întâmplări. „Cine lipsește?” „Vă rog, tovarășe profesor... Eu pentru astăzi n-am știut, n-am putut...” Și așa mai departe, și așa mai departe.

Și apoi, încă o... necunoscută. La plecare. De data aceasta, o necunoscută în adevăratul înțeles al cuvântului. Femeia înaltă, blondă, în taion negru, din stația de tramvai și care nitam-nisam s-a apucat să-i facă observa-
ție:

– Ridică, te rog, hârtia. Arunc-o la coș!

Dar era clar ca lumina zilei că el, Biliboacă, la coș a vrut s-o arunce. Numai că nu nimerise.

– Ia-o de jos!

Bine, faci treaba asta, dar nu cu plăcere, nu în public, cu toți ai tăi care rânjesc...

– Nu auzi?

Aude. Se pleacă.

– Dar celelalte?

Celelalte nu le-a azvârlit el. Femeia blondă nu-și dă seama de asta? Ce dacă el, Biliboacă, e copil? E de batjocura lumii? Mai ridică o hârtiuță cu scârbă. Și încă una. Apoi se cabrează. Nu mai vrea. E bine? Și fuge bombă-nind furios. A și drăcuit? Nu-și amintește. Așa zice Chirică, vecinul și colegul lui mai mare de la scara a treia:

– Idiotule, tu știi cine era? Inspectoarea! A fost astăzi la noi în clasă.

Acum Biliboacă merge spre casă, târându-și pașii prin frunzele moarte. Și parcă aude întrebarea, eterna, nelipsita întrebare a mamei din clipa când va deschide ușa:

– Ce-a fost azi la școală?

Dar nu e nimeni acasă. În bucătărie ciorba își aburește aroma. Băiatului îi e foame și mușcă din greșeală, cu sete, nu din colțul de pâine, ci din ardeiul iute. Altă necunoscută! De ciudă și de usturime îi vine să urle, să blesteme, să plângă.

Și deodată glasul cald al mamei, eterna, nelipsita întrebare:

– Ce-a fost azi la școală?

Biliboacă tresare, șuieră și pufnește, ars parcă de tot focul zilei:

– Ce să fie? Nimic, mamă. Absolut nimic. Uuuuf! Arșșș! Aaaa...

CARNETUL CARNETULUI

Să rătăcești un creion, o gumă, să nu dai de urma unui timbru, să piară ca înghițit de pământ un nasture, să nu găsești în graba mare peria de haine, crema de ghetе sau

ochelarii, asta se poate întâmpla oricui. Și dacă asemenea neplăceri ți se întâmplă doar din când în când, nu e nicio nenorocire. Cel mult, bombănind și troscoțind, iei hotărârea ca pe viitor... etc., etc.

Când însă asemenea accidente reprezintă regula, când se repetă zi de zi și încă – tocmai pentru că atât de des – în momentele cele mai nepotrivite, de exemplu exact când trebuie să pleci la școală, când – în plus – acest soi de necazuri devine nenorocirea și spaima întregii case, atunci, o, atunci e altceva... Atunci, ca să-ți tragi doi ciorapi de aceeași culoare, ca să-ți aduni laolaltă cei doi bocanci, să îți pregătești ghiozdanul – mai ales ghiozdanul! – toată casa se preface într-un vârtej, se mută canapelele, garderobul, se strâng covoarele, se răscolesc saltelele, se răstoarnă coșul de rufe, se cercetează lada de gunoi... Unde mai pui nervii, reproșurile, cearta cu ochii la ceasul care își vede implacabil de treaba lui și, parcă în bătaie de joc, saltă dintr-odată câte zece minute... și până la urmă, se trage o concluzie...

– Așa nu mai merge! De mâine fac ordine, îmi notez totul, orice mișcare, într-un carnet, ca într-un borderou. Unde pun șapca, haina, cărțile, peria, totul în carnet!

Duminică în care Gigel a făcut treaba descrisă mai sus n-a fost o sărbătoare. Sărbătoarea urma să înceapă de a doua zi, de luni, și să dureze cel puțin tot anul școlar. Adio nervi și lacrimi, adio dezordine și căutări în coșul de rufe, adio uitare...

Și, într-adevăr, a doua zi, trezit la ora șapte fix de către ceasul deșteptător, timp de 15 minute Gigel n-a scos o vorbă.

Stătea în mijlocul sufrageriei, în pijama, nemișcat pe un scăunel, cu degetul arătător la tâmplă, cu cel mic în gură, adâncit în sine ca „Gânditorul” lui Rodin. Cei din jur simțeau că nu e ceva în ordine, îi dădeau târcoale pri-

vindu-se întrebător, dar nu îndrăzneau să întrerupă meditația băiatului. De-abia când ceasul arăta 7 și 20 cineva întrebă sfios:

– Cauți ceva, dragă?

– Carnetul.

– Care carnet?

– În care mi-am notat ieri totul: unde sunt ciorapii, cămașa, cărțile, totul.

– Unde ai hotărât să-l ții?

Nu știu, scânci băiatul. Am notat în el unde o să-l țin, pe prima pagină, îmi amintesc precis, sus în dreapta... Nu vă alarmați, carnetul să-l găsesc și gata! Unde poate să fie? Pe noptieră? Pe dulap? Pe frigider? În sertarul de la bibliotecă? Sub cristalul de la măsuță? Sub covor? Pe televizor?

– E aproape 8, întârzii! exclamă exasperată mama. Tu nu te uiți la ceas?

Gigel se uită. Ura! Acolo e carnetul: sub ceasul deșteptător. Băiatul se repede la carnet. Da, totul e scris acolo! Acum totul e simplu: ciorapii pe calorifer, pantofii în cămară, cămașa pe spatele fotoliului albastru, ghiozdanul în cuier... Gigel e fericit. Metoda e bună! Experiența a reușit, în 5 minute e gata de plecare. O singură problemă e încă nerezolvată, dar omul învață mereu, cât trăiește:

– Mamă, dă-mi, te rog, 5 lei. Trebuie să-mi mai cumpăr un carnet în care să scriu zilnic unde țin carnetul nr. 1.

Gigel pleacă fericit la școală. A întârziat, e drept, dar cu folos, pentru ultima dată.

Și totuși, parcă îl încearcă o umbră de îndoială: „Dar dacă rățesc și carnetul nr. 2? Mai bine îmi cumpăr două carnețele”. În carnetul nr. 2 va scrie unde ține carnetul nr. 1, iar în numărul 3 unde e locul carnetului 2. Și carnetului nr. 3 cum o să-i țină evidența? Să facă un nod la batistă? Un bilețel înfipt cu un bold în covorașul de la capul patu-